

LIBRIS

We know
books

ADRIAN PĂUNESCU

Ordinea de zi

**ANTOLOGIE DE
POEZII-CÂNTECE**

Antologie realizată de Ana-Maria și Andrei Păunescu

ISBN: 978-973-0-17272-0

Volum editat de **Fundația Culturală Iubirea**

Str. Dionisie Lupu, nr. 84, sector 1, București, România

Tel.: 021 311 33 88, Fax: 021 311 66 66

E-mail: adrianpaunescuro@yahoo.com

Tehnoredactare, corectură și postfață: Ana-Maria Păunescu

Note și prefață: Andrei Păunescu

Fotografie copertă: arhivă *Cenacul Flacăra*

Bun de tipar: 15 iulie 2014

Tiparul executat la **S.C. SEMNE '94 SRL**

Tel./Fax: 021 667 08 20

București, 2014

Fundația Culturală
IUBIREA

Uneori, Adrian Păunescu simțea că poate scrie și muzica versurilor sale. Dar, nefiind muzician, neștiind să cânte la un instrument, le-a cântat cântecele sale folkiștilor celor mai apropiați, care au ordonat și au ținut minte ideile sau compozițiile muzicale păunesciene. Așa au apărut cântece ca „*Iancu la Tebea*” (cu Vasile Șeicaru, în 1982), „*Dor de Cluj*” (cu Ștefan Hrușcă”, în 1982), „*Toate femininele vor pace*” (cu Constantin Dragomir și Carmen Antal, în 1983), refrenele pieselor „*Roata*” (cu Victor Socaciu, în 1979), „*Lancea lui Horea*” (cu Cristian Buică, în 1983), „*De-ale noastre*” (cu Vasile Șeicaru, în 1982). Așa a apărut și marea piesă națională „*Țara*” („*Trăiască, trăiască, trăiască, să trăiască / Moldova, Ardealul și Țara Românească*”): eram în timpul spectacolului Cenaclului Flacăra de pe stadionul din Simeria, din vara lui 1994. Adrian Păunescu l-a lăsat la microfon pe cel care susținea recitalul (nu mai știu cine, Tatiana, Buică, Bud, Onciu...?) și m-a chemat în spatele scenei, grăbit să nu uite o idee. În plin zgomot, mi-a întins o hârtie pe care scrisese trei strofe și mi-a murmurat ceva, un fel de cântec vorbit, din care mi-a spus să rețin și să ordonez muzical ceea ce pot, ca să lansăm piesa. Apoi s-a dus din nou la masa sa din dreapta scenei (pentru public - din stânga). Peste câteva minute, am venit la microfon, cu chitara în mână, și am fost cu toții martori implicați în lansarea unui cântec care a devenit, pe loc, folclor.

Așa a fost. Așa au fost sute, mii de momente ale vieții noastre. Drept pentru care, în acest iulie 2014, când tata ar fi trebuit să împlinească, viu nu doar prin opera sa, 71 de ani, dând această carte - iubitorilor săi spre reconfirmare, - contestatarilor săi spre regândire, recunosc, mă mândresc, îmi asum și semnez,

Andrei Păunescu

La finalul fiecărei poezii, am notat numele artiștilor care, de-a lungul anilor, au pus pe muzică versurile poetului, dându-ne și nouă, peste timp, șansa acestei antologii de poezii-cântece.

ORDINEA DE ZI

Viața noastră unde e?

Viața noastră, ce-ați făcut cu ea?

Viața noastră unde e?

Viața noastră, ce-ați făcut cu ea?

După-atâtea grozăvii care mai sunt
Și-naintea celor ce vor fi,
Noi, cei simpli și cei buni de pe pământ,
Vrem o altă ordine de zi.

Recunoaștem, sunt probleme fel de fel,
Se tot vinde pielea unui urs,
Dar înaintăm solemn acest apel,
Dar înaintăm acest recurs.

În cuprinsul tablei noastre de valori,
Peste aur și argint și diamant,
Pentru noi, ca simpli muritori,
Viața-i lucrul cel mai important.

Viața noastră n-are, parcă, nici un rost,
Viața noastră e un ban de schimb.
Pe pământ, noi, oamenii, o ducem prost
Și murim absurd și la netimp.

Dacă-i bal, atunci să fie, totuși, bal,
Protestăm în modul cel mai crunt!
Nu vrem milă sau concediu medical,
Vrem să ne înscriem la cuvânt!

Viața noastră unde e?
Viața noastră, ce-ați făcut cu ea?
Viața noastră unde e?
Viața noastră, ce-ați făcut cu ea?

În cuprinsul tablei noastre de valori,
Peste aur și argint și diamant,
Pentru noi, ca simpli muritori,
Viața-i lucrul cel mai important.

Haideți să uităm să viețuim urât,
Mai avem pe lume ce iubi
Și sătui de surogate până-n gât,
Să refacem ordinea de zi.

Dacă-i bal, atunci să fie, totuși, bal
Și un ceai să fiarbă în ibric,
Puneți viața noastră punctul principal
Și, în rest, să nu vorbiți nimic!

Viața noastră unde e?
Viața noastră, ce-ați făcut cu ea?
Viața noastră unde e?
Viața noastră, ce-ați făcut cu ea?

În cuprinsul tablei noastre de valori,
Peste aur și argint și diamant,
Pentru noi, ca simpli muritori,
Viața-i lucrul cel mai important.

George Nicolescu

TRENUL FĂRĂ NAȘ

*Drumul veșnic ne e rostul,
Trecă zile, trecă ani,
Ăsta este trenul nostru,
Trenul celor fără bani.*

Urcăm într-un tren,
Trenul ăsta-i trenul nostru bun,
„Ce vreți?” zice el,
N-avem, nașule, bilet, ți-o spun.

Din gări vin mereu,
Vin cei tineri care au de mers,
Spre-acel ideal,
Ce din inimă nu ni s-a șters.

Hei, hei, nașule,
Dă-te dumneata-ntr-o haltă jos,
Noi vrem liber tren,
Trenul nostru e un tren frumos.

1983,
Iris (Mihai Marti Popescu)

TRĂIASCĂ ROMÂNIA

Urmaşului meu, Andrei Păunescu

Dacă ne-nfruntă munții, cu munții ne vom bate,
Pentru lumina țării și pentru libertate,
Aici ne e cuvântul, când îl avem de spus,
Decât slujirea țării, nimic nu-i mai presus.

Jurăm credință luptei, oricât ar fi de grea,
Jurăm că, pentru țară, și viața ne-o vom da,
Jurăm să nu ne mintă nici clipa, nici vecia,
Trăiască libertatea, trăiască România!

Dar țara nu se face cu lași, cu apatrizi,
Iubirea nu te scuză, când ochii îi închizi,
Să curățăm tot răul din viața României,
Că noi suntem poporul și țara omeniei.

Nu creadă hoții muncii că ei sunt mari și tari,
Noi suntem patrioții revoluționari,
Avem contract pe viață cu visul și cu glia,
Trăiască libertatea, trăiască România!

A noastră este țara, o moștenim deplin,
Va trebui întreagă s-o dăm celor ce vin,
La cei născuți și astăzi, și mâine, și poimâine,
Nici pâine fără muncă, nici muncă fără pâine.

Nici călăreți pe aer, nici cai fără călări,
Nici țară fără lume, nici lume fără țări,
Să crească-n lume pacea, dreptatea, bucuria,
Trăiască libertatea, trăiască România!

Trăiască muncitorii, țăranii, cărturarii,
Trăiască demnitatea, cea fără de avarii,
Dacă renunți la luptă, n-ai ce să mai aștepti,
Nimica nu se face-n poziție de drepti.

Să facem România, prin toți și pentru toți,
Un teritoriu liber de-orice prejudecăți,
Să fie-al nostru dreptul și-a noastră datoria,
Trăiască libertatea, trăiască România!

Jurăm din milioane de inimi și destine,
Din orice fel de sânge ne murmură în vine,
Jurăm, bătrân și tânăr, femeie și bărbat,
Credință României, necondiționat.

Că țara-i bogăția ce veșnic ne rămâne
Și glasul ei ce-ndeamnă „Deșteaptă-te, Române!“,
Nu ne-nspăimântă nimeni, cu forța sau pustia,
Trăiască libertatea, trăiască România!

Suntem, de e nevoie, o țară de soldați,
Suntem, de e nevoie, un lanț de Munți Carpați,
Durerea țării noastre făcută-i să ne doară,
Ne place libertatea, ca oameni și ca țară.

Și soarele dreptății să lumineze sfânt,
O țară-n roșu, galben și-albastru, pe pământ,
Aceasta-i viața noastră, aceasta ni-i tăria,
Trăiască libertatea, trăiască România!

Trăiască-n fericire și liniște poporul,
Trăiască România, trăiască Tricolorul!

1976, Valea Oltului,
Nicu Alifantis

CAII LIBERI

*O, cailor, cailor fără zăbale,
Cu nechezături senzuale,
O, cailor, cailor, o, caii mei,
O, cailor, cailor fără de șei.*

Am să vă cânt un cântec despre cai,
Cum pe planetă nu mai au ei preț,
Un cântec despre iad și despre rai,
O, despre caii fără călăreți.

Am să vă spun, cu ochi, de lacrimi plini,
Că pe pământ sunt cai tot mai puțini,
Că trandafirul e mai plin de spini
Și că pe străzi vuiesc mașini, mașini.

Gândiți-vă la caii vii, acum,
Mereu fugind pe ultimul lor drum,
Stafii de sete și statui de fum,
Plângând nebun și nechezând postum.

Și, de pe caii voștri fără de vieți,
Voi, oameni zâmbitori și vorbăreți,
Descălecați, cât încă mai puteți,
Să-i mai eliberați voi, călăreți.

V-am spus aceste vorbe despre cai,
Cum ei s-au dus și-acuma sunt stafii,
Însă, de unde-or fi, din iad ori rai,
În viața asta, tot vor reveni,
Superbii cai, din morți, vor reveni.

1974,
Dan Chebac

LUMEA E CUM SUNTEM NOI

*„Toate-s praf... lumea-i cum este,
Și ca dânsa suntem noi.”
(Mihai Eminescu)*

Lumea e cum suntem noi,
Ce cumplită-asemănare,
Ia 'napoi ce dă 'napoi
Și o doare când ne doare.

Ce există este viu
Și e moartă partea moartă,
Nu-i devreme ce-i târziu,
Paradoxuri nu se poartă.

Pe planeta de pământ
Și iluzie stelară,
Nici nu-ncape în cuvânt
Faptul că avem o țară.

Dalbe flori de dulce măr,
Foaie roșie de sânge,
Știm un simplu adevăr,
Dorul ei în inimi plânge.

Vai, durează prea puțin
Drumul nostru, trece timpul,
Tot ce facem e destin,
Tot ce-i drept e pur și simplu.

Lumea e cum suntem noi,
Îi purtăm secret văpaia,
Dacă oameni încovoi,
Suferă și Himalaya.

Nu contabili la atom
Și nu slugi la curtea morți,
Ci doar oameni pentru om,
Fii ai dreptelor proporții.

Cine-i joacă, pe pământ,
Păcii, tragicomedia?
Nu există drept mai sfânt,
Pentru om, ca omenia.

1977,
Nicu Alifantis

IMNUL ÎNECAȚILOR DIN ATLANTIDA

*Sâc la râuri, sâc la mare,
La furtunile ce bat,
Atlantida-i continentul
Cel mai bun și mai uscat!*

Cu mare dispreț pentru arte,
Pragmatici și-n intimul for,
C-un timp înainte de moarte,
Atlanții aveau imnul lor.

Și-n vremea aceasta, mai lesne,
Uscatul sub apă cădea,
Atlanții, cu apa la glezne,
Cântau în mari coruri așa:

Și, dacă în toiul furtunii,
Cu apa aproape de brâu,
De-nec mai vorbeau câte unii,
Atlanții cântau în desfrâu.

Și-aveau închisori pentru-aceia
Ce-și murmură țara de rău,
Lățind și la alții ideea,
Cânta și distinsul călău:

Sâc la râuri, sâc la mare,
La furtunile ce bat,
Atlantida-i continentul
Cel mai bun și mai uscat!

Și, vai, de coșmar nu se scapă,
Un imn se aude și-acum,
Cu gurile pline de apă,
Atlanții mai cântă și-acum.

Cu mare dispreț pentru arte,
Făcând adevărul folos,
Atlanții mai cântă din moarte,
Absurd, dar atât de frumos:

Sâc la râuri, sâc la mare,
La furtunile ce bat,
Atlantida-i continentul
Cel mai bun și mai uscat!

1982,
*George Nicolescu;
Partaj (Tatiana Stepa Filipoiu, Magda Puskas)*

CÂNTEC PENTRU OLTENIA

*Oltenia, eterna Terra Nova,
Un cântec are astăzi și-n priviri,
Hai Universitatea, hai Craiova,
Tu, campioana unei mari iubiri.*

De bucurie rar avurăm parte,
În unele duminici, pe la nunți,
Suntem olteni pe viață și pe moarte,
Suntem olteni, adică suntem munți.

Un rost ne-a dat măicuța noastră dulcea,
Să fim, dintre români, cei mai fierbinți,
Din Dolj și până-n Olt și până-n Vâlcea
Și până-n Gorj și până-n Mehedinți.

La tricolorul românesc se-nchină
Și-i face jurământ în luptă, azi,
Oltenia, provincia latină
A lui Mihai al nostru cel Viteaz.

Oltenia pandură a lui Tudor
Și-a lui Arghezi și-a atâtor duși,
Oltenia celui mai mare sculptor
Al omenirii, Constantin Brâncuși.

Salut fratern, Moldovă, Bucovină,
Salut fratern, Ardeal și tu, Banat,
Muntenie și Dobroge senină
Și Maramureș neîngenuncheat.

Priviți această sacră frumusețe,
Oltenia, pământ de oameni buni
Și pumn pedepsitor cu cinci județe,
Căuș al palmei vechilor tăciuni.

Oltenie suntem în matca noastră,
Oltenie am fost și-așa vom fi,
Cât flamura roș-galbenă-albastră
Se oglindește bine și în Jii.

Tot ce avem, noi am făcut cu trudă
Și n-am trăit din milă și pomeni,
Spre binele acestei țări asudă
Și seminția noastră de olteni.

1983,
Valeriu Penișoară